

Įspūdingieji Ilgio karpiai turi vardus

Andrius Būdelis su mažuoju broliu Dominyku, kuris taip pat linksta prie karpų žūklės

6^{psl.}

Apvogė kioską, nes labai užsimanė rūkytos dešros

3^{psl.}

Cigarečių kontrabandos gaudynės

3^{psl.}

Sulaikė nelegalų miško kirtėją

3^{psl.}

Pliažas prie Avirio ežero virsta karo zona

Prie įvažiavimo į Avirio paplūdimį Veršių kaime buvo atsiradęs draudžiantis įvažiuoti ženklas

2^{psl.}

Pagerbtas mūsų muzikos mokyklos įkūrėjas

7^{psl.}

Renginio M.K.Čiurlioniui vedėjai Jonas Subačius ir Audronė Padegimaitė

7^{psl.}

Pasižadėjome dar kartą sugrįžti

Kadangi "Druskininkų vilties" bendrijos nariai Marijampolėje ne viską pamatė, važiuodami namų link ir dalindamiesi patirtais išpūdžiais, pasižadėjo dar kartą ten sugrįžti.

12^{psl.}

Pliažas prie Avirio ežero virsta karo zona: privatus interesas vs visuomenės poreikiai

Daugelį metų Druskininkų ir Leipalingio žmonės traukia prie maudynėms pritaikytos Avirio ežero pakrantės: kadangi atsivėsinti karštą vasaros dieną mūsų savivaldybėje nelabai yra kur, gyventojai paplūdimiu virtusią Avirio paežerę Veršių kaime, šalia kelio Druskininkai – Leipalingis, vadina itin mėgstama poilsio vieta. Todėl galima įsivaizduoti žmonių reakciją, prieš gerą mėnesį pamačius ten atsiradusį ženklą, draudžiantį įvažiuoti į pliažą. Kilus skandalui, paaiškėjo, kad paežerė, vadinama bendruomenės paplūdimiu, yra privati teritorija, atitekusi buvusiems savininkams dar iki 2000-ųjų metų. Opozicija ragina Druskininkų valdžią kuo greičiau išspręsti šią problemą - nupirkti iš dabartinių savininkų paežerę visuomenės interesams. Juolab viešu paplūdimiu tapusią pakrantę savininkai ruošiasi parduoti.

Prieš gerą mėnesį Druskininkų savivaldybėje kilo skandalas: kas ir kodėl drįso pastatyti kelio ženklą, draudžiantį įvažiuoti į pliažą prie Avirio ežero? Sujudus bendruomenei, kurorto valdžia kreipėsi į policiją, reikalaujama išsiaiškinti, kaip valstybei priklausančiame kelyje atsirado minėtas ženklas. Pareigūnai greitai nustatė jį pastačiusį leipalingietį ir vyrui skyrė administracinę nuobaudą. Tačiau visa reikalo esmė šia bauda toli gražu neišsprendė. Kelio ženklas buvo ne nuimtas, bet nusuktas į miško pusę: policija aiškina, jog dabar ženklas jau neklaidina prie ežero važiuojančių žmonių, nes aplinkinių sklypų savininkai žada per žiemą išspręsti minėto ženklo teisėtumo klausimą. „Kadangi dažnai atostogaujame Leipalingyje, labai sunerimome, kad nebeliks vietų, kur galėtume pailsėti ar išsimaudyti šiame ežere, - pasirodžius informacijai apie atsiradusį kelio ženklą, draudžiantį privažiuoti prie Avirio ežero, žurnalistams bei vietos opozicijai pradėjo skūstis ne tik vietiniai gyventojai, bet ir mūsų savivaldybėje poilsiaujantys žmonės. - Prieš keletą metų greta Avirio, vadinamojoje Sasmukoje, iškilo privatus namas, todėl toje vietoje nebeliko automobilių stovėjimo aikštelės ir maudynių vietos. Dabar gi, pastačius ribojamą ženklą Veršiuose, praktiškai visai nebelieka galimybių prie Avirio pailsėti. Maudynių vieta Veršiuose buvo paskutinė dar patogiai pasiekiamą Avirio vieta - visos kitos vietos yra arba privačios, arba miške ir sunkiai pasiekiamos. Ne jau visas kelias, einantis iki pat ežero, jau privatizuotas? Prie ežero yra nemaža teritorija, kurioje ilsėdavosi daug leipalingiečių ir miestelio svečių, o privati valda matėsi tik nuošaliau ir, panašu, vieni kitiems netrukė. Liepos mėnesį šioje vietoje prie ežero netgi buvo rengtas leipalingiečių sąskrydis. Tikėkimės, kad ne paskutinis“. „Druskininkų teritorijos bendrajame plane (rekreacijos ir turizmo brėžinyje) prie Avirio esančios Veršių ir Sasmukos vietos pažymėtos kaip „Paplūdimiai, maudyklės“, tad ne jau savivaldybė šias maudykles panaikino? Savivaldybės puslapyje pažymėta, kad bus ko-reguojamas savivaldybės bendrasis planas ir laukiama iš visų suinteresuotų asmenų pastabų ir pasiūlymų. Tad gal dar yra galimybių

išsaugoti šias vietas gyventojų, ypač leipalingiečių, poilsio poreikiams? Gal tai pavyktų pasiekti bendromis jėgomis, įtraukiant į šį klausimą ir Leipalingio seniūną, Avirio seniūną ir bendruomenę? Norisi tikėti, kad dar galima apginti viešą interesą, išsaugant viešas rekreacijos zonas prie Avirio ežero, o į Lietuvos ežerus ar miškus neteks žiūrėti vien iš gondolų ar sparčiai dygstančių apžvalgos aikštelių...“, - siūlo druskininkiečiai ir mūsų savivaldybėje atostogaujantys kitų miestų gyventojai.

„Druskoniu“ pradėjus domėtis šia istorija, paaiškėjo, kad skandalą sukėlęs kelio ženklas viso labo tėra ledkalnio viršūnė. Esmė tame, kad Avirio pakrantė, vadinama viešu paplūdimiu, jau daug metų yra privati valda. Ankstesnė paežerės savininkė į gyventojų pamėgtą maudynių vietą per daug nesikišo. Privačią pakrantę daug metų prižiūri savivaldybė: paežerę tvarko Druskininkų komunalininkai. Reikalai pasikeitė, pasikeitus paežerės ir aplinkinių sklypų savininkams, kurie čia turi savo sumanymų. Susikirtus privačiam interesui ir visuomenės poreikiams, šią problemą galėtų taikiai išspręsti vietos valdžia. Opozicijai priklausančios Druskininkų savivaldybės tarybos nariai ragina valdžią neatidėlioti sprendimo ir kuo greičiau iš dabartinių sklypo savininkų nupirkti visuomenės poreikiams gyventojų pamėgtą pliažą. Juolab, kad viešu paplūdimiu tapusią pakrantę savininkai ruošiasi parduoti.

„Vietos valdžia privalo pasirūpinti žmonėmis ir žemės sklypą paimti visuomenės reikmėms, pagal įstatymus atlygindami esamam savininkui“, - teigia opozicijai priklausančios savivaldybės tarybos narys, konservatorius Vilius Semeška.

„Akivaizdu, jog Avirio paplūdimys yra privataus sklypo (bumerango formos) teritorijoje. Sklypai, matyt, buvo suformuoti dar iki 2000 m., kada ši teritorija priklausė Lazdijų savivaldybei“, - sako su Avirio situacija susipažinę specialistai. Anot jų, neradus bendros kalbos su savininkais, yra ne daug galimybių, kad pliažas liktų laisvai (nemokamai) naudojamas bendruomenės. Variantai, pasak jų, gali būti įvairūs: savininko ir savivaldybės susitarimas, nuoma ir pan. „Bet kuriuo atveju savininkas norės turėti naudos. Ar bus atei-

Avirio paplūdimys po poilsiautojų apsilankymo

tyje mokamas paplūdimys, ar apskritai uždarytas, daugiau priklausys nuo savininko planų, - mano „Druskonio“ kalbinti specialistai. - Tai, kad teritorija pažymėta bendrajame plane kaip rekreacinė, reiškia, kad savininkas gali statyti laikinus ir ilgo naudojimo poilsio statinius (pvz., poilsines). Plane pažymėta paplūdimio teritorija kol kas apsaugota nuo užstatymo“.

Leipalingiečių sąskrydį šią vasarą paplūdimyje prie Avirio ežero organizavęs Mindaugas Kvetkauskas teigia, kad visas šis skandalas nebūtų kilęs, jei žmonės elgtųsi kaip žmonės, o ne kaip keturkojai. Leipalingietis, gavęs policijos baudą už pastatytą draudžiantį kelio ženklą, stebisi, kaip galima ignoruoti teisėtus paežerės savininkų interesus turėti saugią ir tvarkingą nuosavybę.

„Tas kelias link Avirio ežero, kuriame buvo pastatytas kelio ženklas, atveda tik į trijų sklypų savininkų valdas. Ten juk viskas seniai išdalinta, yra žemėtvarkinis projektas. Dėl vietinių, kurie važiuoja maudytis prie Avirio ežero, niekas neprieštarauja, - „Druskoniui“ sakė M.Kvetkauskas. - Ženklas buvo pastatytas todėl, kad poilsiautojai, atvažiuavę prie ežero, stato įvairiausias palapines, pavėsines, kūrėna laužus. Ten yra pastatytas namas, ir mes, bijodami dėl gaisringumo, pastatėme tą ženklą“.

- Kaip suprantam, savininkai iki šiol leido žmonėms laisvai naudotis ta paežere – maudytis, degintis?

- Taip, leido. Tol, kol mes nepaprašėme jų organizuoti leipalingiečių sąskrydį. O gavę sutikimą, perėmėm ir įpareigojimą prižiūrėti tuos sklypus. O kaip mums prižiūrėti, jei mes neturim galimybių prižiūrėti – ženklą pastatyti negalim, apmokestinti negalim, nes reikia užsiimti tam tikra veikla – kaimo turizmo ar pan.

- Jums leidimą savininkai davė šeimininkauti prie ežero tik sąskrydžio metu, ar susitarėte, kad prižiūrėsite paežerę visą laiką?

- Susitarėm, kad mes prižiūrėsime ir kasmet organizuosime sąskrydžius. Su vienais savininkais yra raštiškas susitarimas, su kitais susitarta žodžiu. Kaip bus ateityje, sunku pasakyti. Kai tokie konfliktai kyla, nesinori nieko daryti. Nusvyra rankos. Dabar štai užkrovė mus visokiom baudom.

Dėl to tą ženklą ir pastatėm, kad atvažiuavęs jaunimas stoto mašinas ant žalios vejės, ant miško

samanų, išaria paplūdimį tuo savo transportu. Elkitės kaip žmonės ir niekas nedraus atvažiuoti. Bet kai kūrėna laužus atvira liepsna kaitriomis vasaros dienomis... Nei ten skirta laužavietė, nei ką. Atvažiuoji, liepi užgesinti laužą, o tau iškviečia policiją, neva grasini ar gąsdini vaikus! Ir mane nubaudžia už viešosios tvarkos pažeidimą: ne tą, kuris kūrėna laužą privačioje valdoje, o mane, neva aš iškeikiau. Tą kelio ženklą, jei panorėsim, jį tikrai įteisinsim. Tegul seniūnija, savivaldybė skaitosi su paežerės savininkais, su mumis, o ne mes turime kažkodėl jaustis nepatogiai prieš juos.

- Bet kaip čia suprasti: paežerė privati, o ją tvarko savivaldybė?

- Keistai atrodo, kai seniūnas siunčia komandą tvarkyti kažkokį paplūdimį! Atvažiuoja komunalininkai, atsiunčia žmogų tvarkyti privačią valdą! Kas jo prašė? Iš kurios lėšos gaunamos, kaip jos naudojamos, kokiomis lėšomis apmokama? Privatų paplūdimį tvarko komunalininkai, o užsakovas – seniūnija! Kaip čia suprasti? Ten gi privati valda. Kokiu pagrindu ten vaikšto komunalinio ūkio žmonės?

- Kaip į visą šią situaciją žiūri patys sklypų savininkai?

- Sklypai aplink šią paežerę priklauso trims savininkams: du iš jų druskininkiečiai - Arūnas Mitkus ir Rimutė Gervienė, o trečia savininkė, Irena Mozūraitienė gyvena Vilniuje. Ji apskritai nieko nenori girdėti apie tą paplūdimį – sako, tvarkykite savo nuožiūra, nes aš skaidau tą sklypą į tris dalis ir jas pardavinėsiu. O R.Gervienė yra pasistačiusi namą pamiškėje, esančioje netoli ežero kranto, ir kenčia nuo „turistų“, nes viskas vagiama, nešamos malkos ir viskas, kas papuola po ranka. Ar tai būtų lenta ne vietoje padėta, ar dar kas nors. Kilus skandalui, savivaldybės tarybos nariai labai stengiasi apginti visuomenės interesą, o kas apgins savininkų interesus? Kada deginami laužai ne tam skirtose vietose, įrengiamos stovyklavietės privačioje valdoje ir niekas nieko padaryti negali, ar ne keistai atrodo? Mes tikrai nedraudžiam vietiniams atvažiuoti išsimaudyti ar kitiems, bet pagrindinė problema – tos stovyklavietės: palieka žmonės daug šiukšlių. Ir aš tikrai nežinau, kodėl seniūnas siunčia į privatų sklypą komunalininkus tvarkyti paežerės.

- Seniūnas Antanas Krancevičius mums sakė, kad pakrantę

savivaldybė tvarko nuo senų laikų, nes važiuoja prie ežero išsimaudyti vietiniai gyventojai, savi žmonės.

- Problemų nekilo, kada buvo ankstesnė savininkė - Ona Smaliukienė, tačiau pernai ji pasimirė. Dabar yra paveldėtoja, jos anukė Irena. Ji skaido sklypą į tris dalis – paežerę bei du miško sklypus ir nori juos parduoti.

Kalbėjau pats su seniūnu, siūliau - padedam privačią nuosavybę ten turintiems žmonėms, kurie bijo, kad nenuketėtų jų turtas. Kol kas jokių pasiūlymų nesulaukiau. Tik sulaukiau baudų už neva nelegaliai pastatytą kelio ženklą ir dėl to, kad pastačiau tinklinio aikštelę – suverčiau žemes esančią neleistinoj zonoj: 5 metrų atstume nuo ežero kranto. Nubaudė aplinkos inspektorai, kelių policija. Iškvietė dar ir policiją dėl to, kad vienų „turistų“ paprašiau užgesinti laužą. O šią problemą, manau, išspręsti galima taikiai ir nesunkiai. Irena Mozūraitienė ruošiasi parduoti tą paplūdimį. Seniūnas, kuris labai gina viešuosius interesus, juk gali inicijuoti procedūrą, kad savivaldybė tą paežerę išpirktų iš savininko visuomenės reikmėms. Taigi yra tokia galimybė.

- Bet tokią idėją, kiek mes girdėjome, yra išsakę ir opozicijos nariai, ją palaiko ir remia.

- Tuomet prašom imtis darbų. Atrodo, kad seniūnas labai nori visiems geru pasirodyti, kaip jis rūpinasi bendruomene ir gina viešąjį interesą. Bet tu paimk jį ir gink – nueik į savivaldybę pas valdžią ir sakyk – yra štai tokia problema, savininkė kaip tik ruošiasi parduoti paplūdimį, ar mes galim jį iš jos išpirkti bendruomenės poreikiams? O ne tokiais būdais ginti viešąjį interesą – kitų privačių žmonių sąskaita! Mes gi prie ežero įrengėm tinklinio aikštelę, iškirtom krūmus, praplėtėm poilsinę zoną sąskrydžiui organizuoti. Netrukus žole užsėsime aplinkui, kad būtų malonu žmonėms atsigulti, pasideginti. Bet turi būti tvarka. O dabar poilsiautojai pradeda mane kone siuntinėti, kas aš toks, kad galėčiau jiems nurodinti, kaip dera elgtis paplūdimy, ir kokią teisę turiu iš ten varyti tuos, kurie neleistinose vietose degina laužus, šiukšlina ir pan.! Absurdas visiškas. Policijai buvau pateikęs visas sutartis, rodžiau žemės sklypų planus. Iškvietėm policiją dėl laužų, kad atvykėliai, ant miško samanos sustatę automobilius, tvarkosi kaip savo privačiam kieme, – nulius emocijų...

- Ar nujautėt, kad, pastatę tą kelio ženklą, turėsit šitiek galvos skausmo?

- Pastatėm tą ženklą ir negalvojom, kad bus tokia atomazga. Nes teoriškai tas keliukas veda tik į privačius sklypus. Tik tiek, kad tas keliukas išskirtas planuose, kaip priklausantis valstybei. Ir tikrai inicijuosim pataisas, tą klaidą ištaisysim, jei nebus su mumis tariamasi. Jeigu nebus ginamas ir mūsų interesas, ne tik visuomenės poreikiai.

„Druskonio“ inf.

Apvogė kioską, nes labai užsimanė rūkytos dešros

„Klestinčiame“ kurorte jaunimas iš alquio pradėjo siaubti prekybos kioskus. Vienas „Ryto“ gimnazistas šią vasarą neatsilaikė prieš rūkytos mėsos kvapą, sklindusį iš mobilios parduotuvės, stovinčios kurorto senamiestyje. Vaikinas, išlaužęs kiosko sieną ir puolęs prie ten kabėjusių dešrų, netrukus buvo sulaikytas apsaugos darbuotojų.

11-toje klasėje besimokantis druskininkietis šįmet gegužės 23 d. po vidurnakčio su dviem draugais vaikštinėjo Vilniaus alėja. Kompanija pasuko link Laisvės aikštės, kurioje tarp visos eilės mobilių parduotuvių stovi mėsos gaminius pardavinėjantis prekybos kioskas. Gimnazistas pasakojo taip užsinerėjęs valgyti, kad kojos, rodos, pačios nuvedė prie rūkyta mėside kvepiančio namo. Kioskas naktį, aišku, buvo uždarytas, kompanija pinigų neturėjo, o skrandis taip ir šaukėsi bent riekutės kvepiančios dešros.

Rūkytais skanumynais alsuo-

jančio kiosko kampo gi neatsikąsi, todėl gimnazistas nieko geresnio ekspromtu nesugalvojo – brausis į parduotuvę jėga. Kadangi kiosko durys buvo užrakintos pakabinama spyna, vaikinas pradėjo koja spardyti į langą imituojančią sieną. Maždaug po penkto spyrio kioskas pasidavė: gimnazistui pavyko išlaužti medinės sienos lentas. Telefonu apšvietęs kiosko vidų, vaikinas pasakojo patekęs į tikrą žemišką rojų. Pajuto dar didesnę mėsos kvapą ir, nieko nelaukdamas, išoko į parduotuvės vidų. Ten prieš jo akis atsivėrė kvapą gniaužiantys vaizdai: į apvalius krepšius sudėti įvairūs mėsos gaminiai. Apsalęs nuo vaizdo, vaikinas puolė tempti laukan grobį: išėmęs iš krepšio dešras, pradėjo jas mėtyti iš kiosko pro ertmę ant žemės. Vienas iš kompanijos gimnazistui liepė ramintis: suprato, kad svetimos dešros jiems gali pridaryti didelės bėdos. Netrukus taip ir atsitiko: po akimirkos prie kiosko prisistatė apsaugos darbuo-

tojai. Nuo dešrų apsvaigęs jaunuolis buvo žaibiškai sulaikytas. Po kelių minučių privažiavo ir policijos pareigūnai.

Rūkytais gaminiiais prekiaujanti bendrovė suskaičiavo, kad gimnazistas jai pridarė žalos už 213 eur. Ko tik vaikinas nebandė išsinešti: karšto rūkymo kiaulių ausų, kaimiško skilandžio, „Klebono skilandinės“ dešros ir dar kitokių gardumynų – net 40 įvairių rūkytos mėsos gaminių. Net ir ukrainietiškių sūdytų lašinių prie prekystalio nenorėjo palikti.

Pakvipus nemalonumais, gimnazistas puolė po mėsininkų kojomis: ne tik atsiprašė, bet ir atlygino jiems turtinę žalą.

Paaikėjo, jog išalkusio gimnazisto padaryta nusikaltimą operatyviai demaskavo šalia kiosko dirbančios kavinės „Senfortis“ apsaugininkai. Tą naktį budėję vyrai išgirdo netoliese lūžtančių medinių lentų triukšmą, keistus dūžius, todėl nutarė išsiaiškinti, kas ten darosi gilia naktį. Paėję link

Laisvės aikštėje stovinčių prekybos kioskų, esančių priešais parduotuvę „Iki“, jie pamatė prie jų stoviniuojančius vaikina ir merginą, o taip pat per kiosko sienoje padarytą skylę išlendantį jaunuolį. Kavinės apsaugininkai trijulę sulaikė nusikaltimo vietoje ir apie įvykį pranešė policijos pareigūnams. Aplink kioską, į kurį buvo įsilaužęs vaikinas, mėtėsi mėsos gaminiai – dešros, skilandžiai ir lašiniai.

Teismas, vertindamas rūkytų dešrų išsiilgusio gimnazisto poelgį, sunkinančia aplinkybe pripažino tai, kad nusikaltimą jis padarė būdamas apsvaigęs nuo alkoholio. Iki šiol neteistas, administracinėmis nuobaudomis nebaustas „Ryto“ gimnazijos auklėtinis charakterizuojamas patenkinaimai. Druskininkų teismas gimnazistą pripažino kaltu ir skyrė bausmę – laisvės apribojimą 4 mėnesiams, įpareigojant nuo 23 val. iki 5 val. ryto būti namuose.

„Druskonio“ inf.

POLICIJOS ŽINIOS

APGAVO

● Rugsėjo 23 d. gautas 26-erių metų vyro pareiškimas, kad rugsėjo 19 d. internete jis rado skelbimą, kuriame parduodamas mobiliojo ryšio telefonas „Sony Xperia Z2“. Susitaręs su pardavėju, į nurodytą banko sąskaitą druskininkietis pervadė 160 eur, tačiau telefono iki šiol negavo. 24 metų mergina pasiskundė, kad 21 metų vaikinas apgaulės būdu išviliojo 3 tūkst. 277,38 eur.

PAVOGĖ GOLFA

● Rugsėjo 22 d. gautas 45 metų druskininkiečio pareiškimas, kad pavogtas kieme stovėjęs automobilis „Volkswagen Golf“. Nuostolis – 590 eur.

VIETOJ GRYBŲ – ŠOVINIAI

● Rugsėjo 23 d. gautas pranešimas, kad apie 19.30 val. Leipalingyje iš 29 metų vyro paimti du medžiokliniai šoviniai, kuriuos neva radęs miške, Marcinkonių kaime.

BANDĖ PAPIRKTI

● Rugsėjo 26 d., apie 1.29 val., vilkikų VOLVO ir DAF du vairuotojai, Lenkijos ir Baltarusijos piliečiai, M. K. Čiurlionio g. pažeisdami kelio ženklą „Krovinių automobilių eismas draudžiamas“, važiavo ženklo galiojimo zonoje. Sustabdyti vairuotojai, siekdami išvengti administracinės atsakomybės, Druskininkų PK vyr. patruliams bandė įkišti po 5 eur kyšį. Vyrai apklausti. Pradėti ikiteisminiai tyrimai.

KRITO NUO NARKOTIKŲ?

● Rugsėjo 27 d. Druskininkuose, Kudirkos g., aptiktas ant takelio gulintis 20-metis vaikinas. Jo kelninių kišenėje rastas maišelis, kuriame buvo augalinės kilmės galimai narkotinė ar psichotropinė medžiaga.

DUKRA PRIEŠ MOTINĄ

● Rugsėjo 28 d., apie 8 val., Leipalingio seniūnijoje prieš savo 77-erių metų motiną smurtavo 41-erių metų dukra.

Aptiko cigarečių sandėliavimo tašką

Mūsų savivaldybėje esančioje sodyboje pasieniečiai išaiškino, įtariama, kontrabandinių cigarečių sandėliavimo tašką. Čia su nelegaliais rūkalais įkliuvo ir sodybos šeimininkas, ir du automobilių slėptuvėse cigaretes atgabenę baltarusiai.

Rugsėjo 26 d. Valstybės sienos apsaugos tarnybos (VSAT) Lazdijų rinktinės Specialiosios paskirties užkardos pasieniečiai, turėdami kolegų iš Kriminalinės žvalgybos skyriaus informacijos, Guobinių kaime patikrino 65-erių vyrui priklausančią sodybą. Į ją buvo atvykęs automobilis „Volkswagen Passat“ baltarusiškais numeriais, kurį vairavo 21-erių Baltarusijos pilietis. Pasieniečiai jį ir sodybos šeimininką užklupo, kai iš baltarusio mašinos slėptuvių buvo išimamos cigaretės. Patikrinimo metu paaiškėjo, kad „Volkswagen Passat“ slėptuvėse buvo 859 pakeliai cigarečių „Fest“, „NZ Gold Superslims“ ir „Minsk Superslims“ su Baltarusijos banderolėmis. Dar 143 pakelių cigarečių „Fest“ su Baltarusijos banderolėmis savininku prisistatė sodybos šeimininkas Druskininkų savivaldybės gyventojas.

Netrukus pasieniečių akivaizdoje į sodybos kiemą įsuko mikroautobusus „Volkswagen Transporter“ baltarusiškais numeriais. Jį vairavo 43-erį Baltarusijos pilietis, irgi atvykęs ne tušiomis. „Volkswagen Transporter“ įrengtose slėptuvėse pasieniečiai rado dar 1624 pakelius cigarečių „Minsk“, „Minsk Capital“ bei „Minsk Superslims“ su Baltarusijos banderolėmis.

Manoma, kad ši sodyba galėjo būti kontrabandinių rūkalų sandėliavimo vieta, iš kurios cigaretės vėliau iškeliaudavo į aplinkinius rajonus.

Druskininkų savivaldybės gyventojui pasieniečiai už akcizais apmokestinamų prekių laikymą pažeidžiant nustatytą tvarką pradėjo administracinės bylos teiseną. Vyrui gresia bauda nuo 289 iki 1448 eur. Administracinių bylų teisenos už neteisėtą rūkalų gabenimą pradėtos ir abiem baltarusiams. Jiems gresia baudos nuo 2896 iki 5792 eur bei abiejų automobilių konfiskavimas. Šias administracines bylas nagrinės Druskininkų apylinkės teismas.

„Druskonio“ inf.

Cigarečių slėptuvės automobiliuose

Kontrabandininkas mašina lėkė dviračių takais

Pasienyje su Baltarusija nuo pareigūnų sprukęs cigarečių kontrabandininkas automobiliu lėkė netoli Druskininkų besidriekiančiais dviračių takais. „Opel Zafira“ iš viso buvo gabenami 6 tūkst. pakelių baltarusiškų cigarečių.

Rugsėjo 29-ąją Valstybės sienos apsaugos tarnybos (VSAT) Varėnos rinktinės Druskininkų užkardos pareigūnai Švendubrės kaimo ribose, maždaug už kilometrą nuo sienos su Baltarusija, iš toli pastebėjo važiuojantį automobilį „Opel Zafira“. Jis judėjo nuo sienos į Lietuvos gilumą. Bendras pasieniečių ir policininkų ekipažas vairuotojui nurodė sustoti, tačiau šis nepakluso ir pradėjo lauku keliu sprukti.

Pareigūnai tarnybiniu VSAT visureigiu įjungtais šviesos ir garso signalais bėglį pradėjo vytis. „Opel Zafira“ vairuotojas, didindamas greitį, važiavo pievų keliukais ir ne-reagavo į per garsiakalbį duodamus nurodymus sustoti. Pravažiavęs pro Švendubrės kaimą bėglis pasuko Druskininkų link ir netrukus jau skriejo per mišką einančiais asfaltuo-

tais dviračių takais, populiariais tarp kurortą lankančių poilsiautojų.

Iš viso gaudynės tęsėsi maždaug puspenkto kilometro. Vairuotojas, matyt, supratęs, kad pabėgti nepavyks, staiga sustojo ir, metęs automobilį, spruko į mišką. Iš „Opel Zafira“ ant dviračių tako bėgo tepalas – automobilis gaudynių metu buvo pažeistas. Vienatūrio salone pasieniečiai rado 12 dėžių, kuriose buvo 5995 pakeliai cigarečių „Minsk Super Slims“ ir „Minsk Capital“ su Baltarusijos banderolėmis. Tokio krovinio vertė Lietuvoje su mokesčiais viršija 7 tūkst. eur.

Vietovės apžiūrai iškart buvo panaudotas tarnybinis Druskininkų pasieniečių šuo, kuris mišku nuvedė iki vienos kurorto pakraštyje einančių gatvių. Čia bėglio pėdsakai dingę. Trečiądienį buvo tęsiama jo paieška.

Dėl neteisėto disponavimo akcizais apmokestinamomis prekėmis VSAT Varėnos rinktinėje pradėtas ikiteisminis tyrimas. „Opel Zafira“ ir cigaretės saugomi Druskininkų užkardoje.

Sulaikė nelegalų miško kirtėją

Varėnos pasieniečiai Druskininkų savivaldybėje sulaikė vietinį gyventoją, kuris be leidimo kirto mišką. Maža to, vyras pasienio ruože neturėjo dokumentų ir vairavo automobilį be valstybinių numerių.

Rugsėjo 15 d. vakare VSAT Varėnos rinktinės Specialiosios paskirties užkardos pareigūnų ekipažas vyko tarnybiniu automobiliu keliu netoli Druskininkų savivaldybės Latežerio kaimo. Miške pasieniečiai pamatė stovintį automobilį UAZ, todėl nusprendė patikrinti ir jį, ir galbūt netoliese esančių asmenų dokumentus. Ši vieta yra pasienio su Baltarusija ruože, todėl čia privaloma turėti asmens tapatybę patvirtinančius dokumentus.

Nuo kelio įvažiavę į mišką prie UAZ, kuris buvo be valstybinių numerių, specialiosios užkardos pareigūnai pamatė vyrą. Jis čia buvo pasidarbavęs benziniu pjūklui ir nuvertęs kelias pušis. Dalis medienos jau buvo supjaustyta ir sukrauta į prie automobilio prikabinatą prie-

kabą. Pasieniečiai nustatė, kad nelegalus miško kirtėjas neturi jokių dokumentų ar leidimų tokiems darbams. Be to, jis neturėjo ir asmens tapatybę patvirtinančių dokumentų, kurie privalomi šiame pasienio su Baltarusija ruože. Pasieniečiai vyrą, kaip paaiškėjo 31-erių Druskininkų savivaldybės gyventoją, sulaikė.

Už Pasienio teisinio režimo taisyklių pažeidimą, t. y. buvimą be dokumentų pasienio ruože, VSAT pareigūnai Druskininkų savivaldybės gyventojui skyrė 21 eur administracinę baudą. Vėliau nelegalų miško kirtėją ir automobilio be numerių vairuotoją Specialiosios paskirties užkardos pasieniečiai perdavė Druskininkų policijos pareigūnams ir Latežerio girininkijos darbuotojams. Šie vyrą už pažeidimus baus pagal savo kompetenciją. Pirminiais duomenimis, šis Druskininkų savivaldybės gyventojas už nelegalų miško kirtimą jau buvo įkliuvęs ir anksčiau.

„Druskonio“ inf.

Įspūdingieji Ilgio karpiai turi vardus

23-ųjų metų druskininkietis Andrius Būdelis karpį žvejyba žavisi jau 11 metų. Domėjimusi karpiais jį užkrėtė tėvas Renaldas Marčiukaitis, kurio įkurtas klubas "Karpis" išsinuomojęs Ilgio ežerą Grūte. Ne, vyrai ten gauda toli gražu ne tokio dydžio žuvis, kokias mes pripratę matyti prekybos centruose. Ilgyje plaukioja tokie karpiai – monstroi, kad net sunku patikėti. Niekas žuvenės iš jų neverda, pagauna ir paleidžia, o kai kurie iš jų netgi gauna vardus.

Karpis vardu Fortūnatas

Tikri žvejai tausoja žuvis

„Mano didžiausias karpis, pagautas Lietuvoje, svėrė 20 kg. Sugavau jį tame pačiame Ilgio ežere. Užsienyje esu pagavęs ir 21,5 kg sveriantį karpį“, - sako Andrius Būdelis, net ir dirbantis su žuvimis susijusį darbą. Vaikinas darbuojasi Vilniuje, šeimos verslo parduotuvėje, prekiaujančioje pašarais žuvis.

„Ežere plaukioja priekabos dydžio žuvis“, - vasarą stebėjosi respublikinė žiniasklaida. Ir iš tiesų didžiųjų žuvų meka vadinamas Ilgio ežeras, plytintis ties Grūto kaimu, garsėja ne tik įspūdingais karpiais, bet ir gigantiškais šamais. „Vienas iš tokių gigantų buvo pagautas šiomet vasarą ir svėrė net 52,5 kg. Lietuvos mastais, manau, kad tai – didelis skaičius.“ - pasakojo Andrius. Ilgis nesiliauja stebėnės net visko mačiusius žvejus. Prieš keletą metų čia buvo sugauti dar keli šamai, svėrę po 50 kg, o daugiau nei prieš dešimtmetį į ežerą buvo paleistas net 54 kg svėręs šamas. „Galima tik spėlioti, koks jo dydis dabar,“ - tikriausiai pasvarsto ne vienas žvejys. Įspūdingi skaičiai – ne iš piršto laužti. Tai liudija ir Ilgio ežere žvejojusių įspūdingos nuotraukos.

Žinoma, ežere galima pastebėti ir mažesnių šamukų ar karpiukų. Jaukūs vakarai ne visada baigiasi priekabos dydžio trofėjais. Tiesa, kad ir kokio dydžio šamas ar karpis užkibtų, visi jie griežtai turi keliauti atgal į ežerą. Taip elgtis liepia ne tik ežero licencijos taisyklės, bet ir žvejų etika. A. Būdelis į žvejus, kurie sugautą žuvį iš karto troškina žuvenės puode ir patiekia ant stalo, žiūri nepalankiai. „Man svarbiausia ir įdomiausia, kad žmonės pamatytų ir suprastų – trofėjus reikia saugoti, o ne kiekvieną kartą suvalgyti,“ - tausoti žuvį ragina žvejys.

Ilgio ežeras Grūte jau nuo seno vadinamas tikra karpų meka ir ne veltui. Iš ežero gelmių vyrai traukia, o kartais net ištraukti negali vieną milžiną po kito. Jei nebūtų nuotraukų, kuriose žuvautojai išdidžiai pozuoja su savo trofėjais, net nepatikėtum, kad Lietuvos

Aidas Turauskas ir jo sugautas šamas Ilgio ežere

vandenyse gali plaukioti tokie monstroi.

Lietuvoje vis daugiau žvejų užsiima karpų žūkle, nepaisydami iššūkių. Susikauti su stambia ir stipria žuvimi jiems – vienas malonumas.

Viską lemia adrenalinas

„Realiai aš karpus žvejoju nuo 12-os metų, - sako A. Būdelis. - Gaudydavom Ilgyje, aplinkiniuose ežeruose, Varėnos rajone, link Leipalingio, kai žemės buvo nepristatuotos ir privažiuoti prie ežerų būdavo galima. Dabar daugiausia – Ilgyje. Ir į užsienį važiuojam – į Italiją, Kroatiją. Neseniai tėvas buvo išvažiavęs į Kroatiją dalyvauti karpų gaudymo varžybose“.

- Supratau, kad karpiai – judviečių su tėvu aistra, mylimiausias hobis ir užsiėmimas?

- Taip, kadangi Grūte gyvenam, tai kiekvieną savaitgalį realiai prie Ilgio būnu, nelieku laisvadieniais Vilniuje – man labiau gamta patinka. Stengiuosi praleisti prie ežero kuo daugiau laiko. Nebūtinai žvejoju, apeinu kitus žvejus, pabendrauju, apžiūriu laimikį, nufotografuoju ir nufilmuoju.

- Ir pagautų žuvų jūs nevalgote?

- Vadovaujamės principu „pagavai – paleisk“. Ilgio ežeras dabar licencinis, tai yra taisyklės, kad karpus, amūrus, stačiakakčius, šamus būtina paleisti.

- Tai koks įdomumas žuvauti, jeigu paskui negali paragauti žuvenės?

Andrius, Dominykas ir Renaldas, daugkartiniai įvairių varžybų nugalėtojai

- Įsivaizduokit, pašarai, meškėrės kiek kainuoja, tai jeigu tu gali sau leisti pirkti meškėrę už 5 ar 10 tūkst. eurų, tai gali ir karpį „Maximoje“ nusipirkti. Ir juo labiau, kad tie didžiuliai karpiai yra neskaniūs.

- Tai kur azartas tokio užsiėmimo?

- Adrenalinas. Kartais kova su žuvimi trunka 20-40 min., valandą ar daugiau. Va, tą didžiulį šamą traukė daugiau nei 2 valandas. Nusifotografuoji, išiamžini, turėsi, ką prisiminti ir kitiems parodyti. Pasižymi žuvis duomenis užrašų knygutėje. Paskui stebi – pagauni vėl tą karpį, pasižiūri, kiek anksčiau jis svėrė, kiek dabar, nuotraukas palygini, žiūri - progresuoja ta žuvis ar ne.

- O iš kur žinoti, kad čia ta pati žuvis, o ne kita? Juk tie karpiai visi vienodai atrodo. Negi jie plaukioja nešini metrikais?

- Ne... (juokiasi). Kiekviena žuvis turi tam tikrą išskirtinį savo bruožą. Pvz., vieno karpio uodega ar pelekas pažeistas, kito žvynų išsidėstymas išskirtinis, dar kito kai kuriose vietose išvis žvynų nėra ar turi randą. Kiekvieną žuvį galima atskirti.

- Jei jau taip, tai gal ir vardus žuvis gauna?

- Taip. Kai kurioms žuvis duodam vardus. Pvz., didžiausias Ilgio ežere šiomet pagautas karpis – beveik 22 kg. Jis užkibo jau 6-tą ar net 7-tą kartą. Šį kartą jis pagautas buvo per Mindaugo karūnavimo dieną, tad ir vardas jo – Minda-

Renaldas Marčiukaitis, karpų žūklės „pagavai-paleisk“ pradininkas Lietuvoje

gas. Ilgio ežere vyksta karpų gaudymo varžybos, tai vieną karpį pagavo likus trim minutėms iki varžybų pabaigos. Jis svėrė daugiau nei 16 kg ir turėjo labai įdomiai išsidėčiusius žvynus, jo vardas – Fortūnatas.

Ir darbas, ir hobis

- Jei jau prakalbom apie karpų gaudymo varžybas, tai papasakok daugiau apie jas.

- „International Club Cup“ yra klubinės varžybos, jos visada vyksta rudenį. Varžybos „Ilgis Karp Cup“ susideda iš dviejų etapų, kurių rezultatai sudedami ir paskelbiami laimėtojai. Šios varžybos organizuojamos jau maždaug 10 metų, jose, be lietuvių, dalyvavo aistringi žvejai iš Lenkijos, iš Rusijos, iš Kaliningrado srities, baltarusiai, ukrainiečiai, latviai. Pastebėjom, kad lietuviai vis labiau įsitraukia į karpų žvejojimą. Anksčiau buvo daug mažiau tuo profesionaliai besidominčių lietuvių, o dabar kuo toliau, tuo jų daugiau. Šiuo metu varžybose daugiau nei pusė dalyvių būna lietuviai, ko anksčiau nebūdavo.

- O druskininkiečiai labai domisi karpų gaudymu?

- Deja, bet druskininkiečių karpų žūklė beveik nėra. Kodėl – šito mes irgi nežinom. Druskininkiečiai labiau mėgsta spinningavimą, lynų gaudymą. Daugiausia karpų gaudyti susirenka kauniečiai, iš Varėnos labai daug yra žvejų.

- Išsina, kad jūs abu su tėvu –

išimtis. Kodėl visgi jūs tai darote? Patys aistringai žvejojate, varžybas organizuojate?

- Hobis mūsų toks. Ir malonumas, susijęs su darbu. Kaip kiti negali gyventi be krepšinio, tai mes – be karpų žvejojimo. Negali, aišku, gaudyti visų rūšių žuvų, nes tai neišeis profesionaliai – skiriasi įrankiai, meškėrės, ritės, valai. Mes koncentruojamės į tik tam tikrą žūklę. Gaila, kad karpų žūklės sezonas trunka tik pusę metų. Gaudysim karpus iki spalio vidurio ir viskas. O prasideda sezonas nuo pirmojo gegužės savaitgalio.

- Žiemą turbūt nekantraujate laukdami?

- Na, taip. Bet vis tiek turim, ką veikti, neatitrūkstam nuo karpų žūklės – gaminam pašarus ir kitaip ruošiamės sezonui. Kiekvieną rudenį į Ilgio ežerą dar papildomai prileidžiam karpukų, perkam iš žuvininkystės ūkių po 100 didesnių karpų, 3-5 kg. Todėl kasmet laimikis būna vis gausesnis. Pasiėmęs sezonui Lietuvoje, lapkričio mėnesį važiuojam žvejoti į Kroatiją, balandžio mėnesį pradėsime žūklę irgi ten.

- Tai ir toliau visą savo laisvalaikį ketini skirti karpams ir Ilgio ežerui?

- Tikriausiai taip. Darbas, laisvalaikis, karpiai, ežeras – viskas pas mane susiję. Baigiau mechanikos inžinerijos mokslus Vilniaus technologijų ir dizaino kolegijoje, ir galima sakyti, kad gyvenimą skiriu hobiui.

„Druskonio“ inf.

Susibūrimą laimino pati gamta

Isabelė ŪSIENĖ

Rugsėjo 23-ąją M.K. Čiurlionio muziejaus kiemelyje pažymėti garsaus mūsų menininko jubiliejinius metus šį kartą nuspręsta kiek kitaip negu įprasta. Popietės rengėjai ir atlikėjai sumanė paveikslų ciklą Zodiako ženklų motyvais atskleisti susirinkusiems, pasitelkdami Juditos Vaičiūnaitės eilėraščius, kuriuos skaitė Jonas Subačius ir Audronė Padegimaitė. Muziejaus direktorė Vida Mažrimienė aiškino paveikslų sukūrimo genezę, pakomentavo kiekvieno savitumus, kvietė žiūrovus ieškoti savo įspūdžių. Susibūrimą tartum laimino pati gamta, kurios motyvai sušvyti ne viename M. K. Čiurlionio paveiksle. Ansamblio atliekamos liaudies dainos skleidė susirinkusiųjų džiaugsmingą ir kartu susimąsty-

mo kupiną supratimą, kad esame didžiam menininkui skolingi, nepakankamai įvertinę jo darbų ir gyvenimo didumą. J. Vaičiūnaitė savo eilėraščiuose interpretuoja dailininko akistatą su visata, gyvenimo laikinumą, simbolinius vaizdus aiškindama poetiniais vaizdiniais. Pastarieji poetės lyrinį „aš“ tarytum sulieja su klausytojų ar skai-

tojų aukštosiomis gyvenimo akimirkomis. Jų esmė – atsigręžimas į žmogaus sielos slėpinius ir amžinuosius klausimus – kas esu, kodėl esu ir kur einu. Susimąstymo nuotaiką giedrino atliekamos dainos, taip pat ir džiaugsmas, kad M. K. Čiurlionis neliko abejingas ir liaudies dainoms – jas palietė savo talento sparnu: harmonizavo, savaip

perteikdamas liaudies dainų dvasią. Renginio pabaigoje žaliųjų rūtų puokštė popietės iniciatoriams padėjo Loreta Baliukonienė. Žalios rūtos – gyvybingumo, ištikimybės ir tautiškumo simbolis. „Bočių“ pirmininkė Zita Jančiauskienė dėkodama dar pasidžiaugė, kad mūsų renginių vedėjai Audronė ir Jonas pripažinti kaip geriausi tarp kitų „Bočių“ atlikėjų. Jie pakviesti į Vilnių vesti respublikinio renginio. Išsiskirstė atlikėjų kulią pareigą ir išreiškė pasididžiavimą savo miesto kūrėjo trumpo gyvenimo giliu pėdsaku Lietuvos ir pasaulio meno lobyne.

Pagerbtas mūsų muzikos mokyklos įkūrėjas

Šiemetinių rugsėjų Lietuvoje garsiai paminėtos Druskininkų muzikos mokyklos įkūrėjo bei pirmosios Lietuvoje dainų šventės organizatoriaus Apolinaro Likerausko 120-osios gimimo metinės.

Praėjusiais metais Apolinaro Likerausko asmenybė šalyje dėmesiu pagerbta minint pirmosios lietuviškos dainų šventės 90-metį. Kaip žinia, A. Likerauskas buvo pirmosios Dainų šventės, įvykusios 1924 m. rugpjūčio 23 d., vienas iš pagrindinių organizatorių, jos organizacinės komisijos vicepirmininkas, dirigentas, prieš tai apvažiavęs kone pusę Lietuvos, idant suburtų chorus į pirmąją šventę. Toks buvo Kauno konservatorijos studento Apolinaro tautinis susivokimas bei įdirbis jam įgyvendinti, pasitelkus žinomus kompozitorius Juozą Naujalių, Juozą Tallat-Kelpšą, Stasį Šimkų ir kitus. Be kitų svarbių nuosavo gyvenimo darbų, jis įsteigė Šiaulių ir Druskininkų muzikos mokyklas, mokė muzikos tėvų gimtojo Biržų krašto kaimų vaikus, vadovavo klierikų chorui studijuodamas Kauno kunigų seminarijoje, o tapęs Kauno konservatorijos dainavimo skyriaus

Prie Apolinaro Likerausko ekspozicijos, kuri veikia Lietuvos mokslų akademijos Vrublevskių bibliotekoje, jo druskininkietis anūkas Algimantas su savo anūkais Aisčiu ir Aurimu

studentu, vadovavo Kauno karmelitų chorui. A. Likerausko permainingos patirties pradžia - Sankt Peterburgas, kur 1895 m. gimė aktyvių lietuvių šeimoje; tąsa - Biržų gimnazijoje, kai tėvai sugrįžo į gimtinę; studijos Kauno kunigų seminarijoje ir konservatorijoje; vadovavimas kariniam orkestrui atliekant ulonų pulko kapelmeisterio

pareigas Alytuje, Tauragėje, kituose miestuose. Sovietmečiu A. Likerauskas, jau 6-į vaikų tėvas, dėtytojavo Panevėžio gimnazijoje, muzikos mokykloje bei mokytojų seminarijoje, įkūrė išgarsėjusią liaudies ansamblį. Pasibaigus karui, buvo suimtas ir kalinamas Lietuvoje bei lageryje Komijoje. 1948 m. buvo nužudyta A. Likerausko žmo-

na ir sūnus Apolinaras, o 4-ios dukros ir anūkas išvežti į Sibirą. Su dukra Živile gyveno Marių autonominėje respublikoje, kur antrašyk vedė. Deja, tragiškoje autoavarijoje, jau Lietuvoje, žuvo pono Apolinaro jauniausia dukra Aušra bei antroji žmona, Marių pianistė Aleksandra, o jis pats buvo sužeistas. Į Druskininkus atvyko 1960 m. iš Gorno Altajsko, kur dirbo tenykštės operetės vyr. dirigentu. Prieš 55-erius metus įsteigęs mūsų kurorte muzikos mokyklą, per trejus metus jai direktoriavo, mokytojavo. Išgyvenęs Kirgizijoje pas dukterį Danutę 10 metų, vėl į Druskininkus sugrįžo 1973 m. 4-erius metus vadovavo vietiniam darbo veteranų chorui, 5-erius metus – analogiškam chorui Vilniuje. Nuo 1979 m. apsigyvenęs Antavilių senelių prieglaudoje, ten įsteigė aukštaitišką kaimo kapelą, rengė muzikos, literatūros vakarus, pats dainuodavo, deklamuodavo, organizuodavo išvykas į teatrus, koncertus, rengdavo maldų valandėles. Mirė 1984 m. Praėjusiais metais jo palaikai iš Antavilių buvo perkelti į Kauną.

„Druskonio“ inf.

Atrodė, kad pats Kastukas kalba

Alfreda PIGAGIENĖ

Rugsėjo 25 d. literatūrinę kompoziciją „M. K. Čiurlionio laišakai“, skirtą didžiojo genijaus 140-osioms metinėms paminėti, pradėjo ir vedė Druskininkų PMMA „Branduma“ pirmininkas, gydytojas Jonas Tertelis. Skambant M. K. Čiurlionio muzikai, jis trumpai supažindino su menininko gyvenimu. „Jo jauną kūną prislėgė juodasis negandos paukštis, bet niekas negalėjo sunaikinti M. K. Čiurlionio kūrybinės dvasios. Esame dėkingi tiems, kurie palaikė genialų jį kūrėją... Pasaulyje vis labiau domimasi literatūrinio jo palikimu,“ - kalbėjo renginio vedėjas. Muziejaus direktorė Vida Mažrimienė

paminėjo tuos žmones, kurie iševijoje įvairiais būdais populiarino M. K. Čiurlionio kūrybą. Onutė Bleizgienė išraiškiai perskaitė savo eilėraščių, dedikuotą M. K. Čiurlioniiui, ir užbaigė: „Reikėtų mylėti ir jį pažinti.“

„Atviro rato“ aktorius Justas Tertelis popietės dalyviams perspėjo, kad laišku skaitymas užtruks apie 40 minučių. Nėpyks, jeigu kas iš žiūrovų ir paliks salę. Įsiviešpatavo spengianti tylą. Tai buvo nepaprastas skaitymas, bet įsijautimas į kiekvieną didžiojo menininko žodį – čia jis liūdnamas, ilgesio kankinamas, čia vėl linksmas, ryte nusižiovauja ir vėl pralinksmėja... Žiūrovai gaudė kiekvieną Justo perteiktą žodį. Juos lyg užbūrė drus-

kiniečio aktorius skaitymas. Atrodė, kad tai pats Kastukas kalba. Daugiausia laiškų buvo rašyta žmonai Sofijai Čiurlionienei – Kymantaitei. Iš Druskininkų, Peterburgo, Varšuvos. Jose išsakyta meilės galia, jos pastovumas. Jo nenusakomas noras būti kartu, ilgesys. Zosytei, Zoliukei skiriamos dangaus žvaigždės, žemės grožis ir paukščių giesmės. Meilės laišakai liudija, kokie šviesūs gali būti žmonių santykiai.

Romaną Jonušienė pasakojo, kad M. K. Čiurlionis persikeldavo valtele per Nemuną į Mizarų kaimą, kur susitikdavo su savo geru draugu gamtininku Vailioniu. Jo trobelė stovėjo ant upės kranto. Abu draugai, o kartais ir vienas

Jonas ir Justas Terteliai su muziejaus direktore Vida Mažrimiene

Konstantinas, sėdėdavo gonkose, kiemelyje, klausydavosi kaimo garsų. M. K. Čiurlionis žavėjosi paprastais kaimo žmonėmis, jų dainomis ir pasakojimais. Žiūrovai negailėjo aplodismentų ir gė-

lių Jonui ir Justui Terteliams, V. Mažrimienei, o „Bočių Krautės“ klubo vadovė R. Jonušienė apdovanojo juos suvenyrais iš druskos. Skirstėmės, lydimi M. K. Čiurlionio muzikos.

RENGINIAI

Spalio 5 d. 15 val. SPA Vilnius konferencijų salėje

Druskininkų III amžiaus universitetas kviečia į 2015/2016 mokslo metų pradžios šventę. Rektorius J. Valskys aptars praėjusių metų pasiekimus ir apžvelgs ateities planus. Grundtvig tarptautinio projekto „Suteik džiaugsmą kitam ir pats būsi laimingas“ pagal „Mokymosi visą gyvenimą programą“ 2013-2015 m. patirties sklaidą: video filmų ir pomėgių pristatymas.

Restoranas-muzikinis klubas „Druskininkų kolonada“

Spalio 2 d. (penktadienį) 21 val. Dueto „Acoustic SLAM“ koncertas. Įėjimas – 2 eur.
Spalio 3 d. (šeštadienį) 21 val. Akustinis Raimondos Vaičiūtės koncertas. Bilieto kaina 10 eur. Nemokamas įėjimas vaikams iki 12 m. 50 proc. nuolaida 13-18 metų asmenims.

SPA Vilnius Sana

Spalio 2 d. 21 val. bare. Koncertuoja Valdas ir Saulius. Spalio 3 d. 21 val. restorane. Grupė „4FUN“. Bilieto kaina – 9 eur.

Spalio 9 d. 21 val. bare. Gitaristo Lino Bankausko koncertas „Gitaros garsų magija“.

Estradinio dueto „Mudu Abudu“ gyvos muzikos vakarai:

„Draugystės“ san. Raudonojoje salėje 19 val.: spalio 7 d.; san. „Belorus“ kavinėje 20.30 val.: spalio 6, 8 d.

Kiekvieną sekmadienį Druskininkų bažnyčioje 9 val., Ratnyčios bažnyčioje 10 val. Šv. Mišios už blaivystę, kad būtume visapusiškai blaivūs.

PARODOS

Mažonoje galerijoje

Spalio 3 d. 15 val. Marinus Tsernobai (Tartu) tapybos ant šilko parodos atidarymas.

Viešbutyje „Pušynas“

Dailininkės Elmos Šturkaitės akvarelės paroda „Išlietos mintys“.

Pakrikštijo rugsejo 26 d.:

Irina ir Vilmantas Ginevičiai savo dukrą Mają. Krikšto tėvai – Ramutė Ginevičiūtė ir Nikolas Sakkas

Dovilė ir Eitydas Mizerai savo sūnų Luką. Krikšto tėvai - Aistė Samuolytė ir Artūras Barkauskas

Pasižadėjome dar kartą sugrįžti

Loreta SADAUSKIENĖ
„Druskininkų viltis“ pirmininkė

Rugsėjo 27 d. „Druskininkų vilties“ bendrijos nariai išsiruosė į Marijampolę. Nors viltiečiai daug miestų apkeliavę ir su jais susipažinę, šis suvalkiečių kampelis dar neaplankytas. Diena išvykti pasitaikė saulėta ir daug žadanti. Tarpusavyje juokavome, jog dievulis mus labai myli ir gerą orą visada pas jį užsisakome. Štai pilnutėlis autobusas pajudėjo Marijampolės link. Važiuodami vieni tyliai klausėsi muzikos, kiti tarpusavyje bendravo. Juk vienoje krūvoje tiek vilčių ne visada sutiksi.

Pirmasis mūsų kelionės tikslas – mini zoologijos sodas, įsikūręs Marijampolės sav. Trakėnų kaime. Vaikščiodami žavėjome ne tik gyvūnų gausa, bet ir jų gyvenimo sąlygomis: dideli aptvarai natūralioje gamtoje, gyvūnai švarutėliai tarsi ką tik išmaudyti, visi ramūs tarsi laukia, kol mūsų būrelis su jais nusifotografuos. O progos su tokiais gražuoliais išamžinti nepraleidome. Akį traukė baltieji tigrai, kup-

ranugariai, lamos, beždžionės ir kiti. Ilgai užtrukom prie aptvaro, kur įsikūrę gyvūnai, panašūs į ožkas. Stebėjome ir ginčijome skaičiuodami, kiek jie turi ragų? Ilgai diskutavome, jog tokį stebuklą su trimis ar net keturiais ragais matome pirmą kartą. Na, o ožiukų pešynės suteikė daug juoko ir gerų emocijų. Juokavome, jog patarlė „Pešasi kaip ožiai“ atitinka tikrovę.

Klegėdami ir pilni išpūdžių pasiekėme ir antrąjį savo kelionės tikslą – Lietuvos didžiojo kunigaikščio Vytenio logistikos bataliono muziejų. Mus pasitiko kultūros sky-

riaus vyresnysis specialistas Juozas Slaboda. Jis ne tik įdomiai supažindino su šios karinės įstaigos įsikūrimo ir gyvavimo istorija, bet ir aprodė freskų salę, eksponatus, atsakė į mūsų klausimus. Išvydome ir paminklą LDK Vyteniui bei arklių maniežo pastatą, kuris Lietuvoje toks autentiškas išlikęs tik vienas. Daugiausiai mūsų dėmesio sulaukė pirmieji šauktiniai. Turėjome puikią progą susipažinti su jų gyvenimo sąlygomis, veikla. Šiuo metu priesaikos laukia 200 savanorių, iš jų 9-ios merginos. Būsimieji kareiviai – labai paslaugūs. Mūsų neįgaliukus, kurie negali laisvai judėti, kaip plunksnelės užnešė su vežimėliais į antrą aukštą.

Palinkėję kariškiams geros tarnybos, skubėjome į palaimintojo Jurgio Matulaičio muziejų, kur mus pasitikusi vienuolė išsamiai ir įdomiai papasakojo apie šio švento žmogaus gyvenimą, jo darbus. Greita esančiame Marijonų vienuolyne pasigrožėjome dviem ekspozicijomis: „Baltieji marijonai“ ir „Palaimintasis arkivyskupas Jurgis Matulaitis“. Vėliau užsukę į Šv. Arkangelo Mykolo bažnyčią, kur dešiniojoje koplyčioje ilsisi arkivyskupo žemiškieji palaikai, pasimeldėme ir uždegėme žvakutes.

Važiuodami namų link, dalijomės patirtais išpūdžiais ir pasižadėjome dar kartą sugrįžti. Vilčių kai nuoširdų ačiū nori pasakyti UAB „Druskininkų autobusų parkui“ už transporto paslaugas ir didelį didelį ačiū vairuotojui Šarūnui už paslaugumą ir nuoširdumą.

Sveikiname susituokusius rugsejo 26-ąją:

Iloną Doneliene-Čekatauskę ir Lauryną Čekatauską

Sveikina

Diena po dienos, metai po metų
susidėliojo graži gyvenimo knyga –
gražus jubiliejus.
90-ojo jubilicjaus proga leipal-
gietę GENĖ IVANAUŠKIENĖ
nuoširdžiai sveikina dukros Stasės,
Danutės, žentai, anikai ir proanūkė Gustės.

Pramogos šunims ir jų šeiminiškams

Spalio 4-ąją visame pasaulyje minima Pasaulinė gyvūnų diena. Jos misija – pagerbti visas gyvūnų formas, padėkoti gyvūnams už jų svarbą žmonių gyvenime. Ši ypatinga šventė spalio 3-4 d. bus minima ir Druskininkuose. Visą savaitgalį ir didelius, ir mažus džiugins, stebins, žavės bei įtrauks daugybę veiklų bei pasirodymų.

Šventės metu Jūsų lauks kraująkaitinančios šunų jėgos sporto varžybos; pažintis su stipriausiais Lietuvoje ir visoje Europoje keturkojais sportininkais; mažylių lenktynės, kuriose varžysis šuniukai iki 1 metų amžiaus; mankšta su šunimis, kurios metu kvalifikuoti treneriai mokys, kaip sportą namuose paversti smagiu žaidimu, naudingumu ne tik Jums, bet ir

Jūsų keturkojui; dresuotų šunų pasirodymai; mažųjų kinologų erdvė, kurioje visi galės piešti, karpyti, žaisti, sužinoti daugiau apie saugų elgesį su gyvūnais... ir dar daugybė smagių, įdomių ir dar neregėtų dalykų.

Renginio metu specialiais prizais taip pat bus apdovanoti aktyviausiai su augintiniais judėję iššūkio „Druskininkų šunys – eime į lauką“ laimėtojai.

Žiūrovai, atvykę kartu su savo augintiniais, turi užtikrinti savo augintinių ir kitų dalyvių saugumą. Visi šunys turi būti vedami su pavadėliais ir, esant būtinybei, su antsnukiais. Taip pat prašome surinkti savo šunų išmatas.

Šventės vieta: Vienkiemų g. 3, Jaskonys.